

LA MORT I L'AMOR

***Divendres Sant
Poblet, 22 abril 2011***

Conferència pronunciada pel P. Rafel Barruè

Nus inicial

La mort i l'amor són dues pinzellades que cobreixen el llenç blanc del Divendres Sant. Penso que són com dues pinzellades inabastables del misteri de Déu en i per a nosaltres. Al mateix moment però, crec que en el nostre dia a dia convivim contínuament amb l'amor i la mort i els seus efectes sobre el nostre ambient, sobre cadascú de nosaltres, les nostres relacions amb els altres i amb Déu mateix.

L'amor com a mesura

«L'únic camí per arribar al cel és el que travessa la creu de Nostre Senyor Jesucrist».

En les cartes de sant Pau ens trobem amb l'himne a la caritat, a l'amor. És un himne que desgrana les tres virtuts teològals, relacionant-les i accentuant l'amor com a nus d'unió entre la fe i l'esperança: «L'amor no passarà mai» (1 Cor 13,8a). És més que necessari que un cristià avui tingui clar que el nivell per mesurar les coses, el que fa o bé el que li passa, o bé el que li afecta en la pròpia vida, sigui l'amor. Sabem de sobres que: «El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor» (1 Jn 4,8). No hi ha altra solució, per a la persona que intenti mínimament aproximar-se al coneixement de Déu, que estimar. I, si hom vol intentar buscar alguna fórmula magistral per a esdevenir cristià, simplement cristià, es trobarà amb el que diu clarament Jesús: «Que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat» (Jn 15,12). El nivell de mesura és l'amor. L'amor que Jesús, amb les paraules i els gestos, ens ha mostrat a l'Evangeli.

Un exemple: Si Jesús beneeix. Què et penses que et cal fer a tu? Beneir. I així, podem anant desfilant cada paraula que Jesús ens adreça, cada gest que fa, especialment als més necessitats. L'Evangeli és una font inesgotable d'aprenentatge. Aquest aprenentatge de l'Evangeli tamisat amb el sedàs de l'amor, ja no m'ho puc n'imaginar: Seria com la glòria ací a la terra, en les nostres actituds, en les nostres relacions. Hem de pensar que la destinació del nostre viatge per aquesta vida és l'arribada a l'estació de la glòria del cel.

L'amistat del deixeble

«L'únic camí per arribar al cel és el que travessa la creu de Nostre Senyor Jesucrist».

En el discurs de comiat del quart Evangeli, l'Evangeli de sant Joan, Jesús parla als seus deixebles com un amic amb tota confiança. Jesús ens indica el do que podem rebre si estem units a ell: «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5). El nostre fruit, la nostra producció ve de la unió que tenim amb ell. Quan no hi ha una unió entre el sarment i el cep, poc a poc es va secant i mor. Quan no hi ha una fluïdesa en la pregària poc a poc hom va apartant-se de Déu, es va secant i mor. Tat que tothom, cada dia, poc o molt té un temps que el dedica a refer-se alimentant-se. Doncs, per què posem excuses sobre el temps de pregar? També és essencial l'aliment de l'esperit. Fins i tot de vegades és més vital.

Som nosaltres els qui ens allunyem en la nostra amistat amb Déu. Perquè: «encara que siguem infidels, ell continua fidel, ja que no pot negar-se ell mateix» (2Tm 2,13). No pot negar el que ha creat per amor. Per això ens ha fet la gràcia de reconciliar-nos amb ell en el seu Fill Jesucrist. Jesucrist del qui avui celebrem la seva mort. «Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics» (Jn 15,13). Això, són les paraules amb que Jesús exhorta els seus amics. Jesús dóna la vida pels seus amics. Uns amics que no són tal sols els deixebles, sinó la humanitat sencera, per la qual amb la seva mort ha estat redimida, salvada de tot mal. «És el Senyor qui dóna mort o vida» (1Sa 2,6).

La vida, la nostra vida ens ve per l'unió amb Jesús. Jesús és el qui salva, no hi ha altre salvador, ni puc buscar-ne un altre. Els altres pseudosalvadors seran ídols que dirien els profetes d'Israel. Però, ara cal afirmar que estem en una època en la qual estan en boga els substituïts de Déu. Nosaltres podem pensar: menys mal que no ens passa això, que no caiem en els substituïts de Déu. Però, no cantis massa alt perquè hi podem caure. Sempre tenim un fariseu en algun racó de l'armari. ¿Tenim davant nostre Jesús a la creu o tenim altres coses, altres distraccions, com si estiguéssim a la fira? La gran fira del món, on pots veure-hi els aparadors que mostren tot el que pots adquirir per a la fe no, per a la felicitat si. Una gran fira de mostres, on tot roda i roda sense cap orientació, o millor dit acabant perdent l'orientació.

Judes i Pere

Tal vegada en aquest terreny tan terrenal es movia Judes Iscariot. Ja que segons diuen esperava un Regne Messiànic ací a la terra i probablement fou això el que no va entendre i el portà a precipitar-s'hi a traïr al seu amic, Jesús.

Jesús li dóna el pa sucac, darrer signe d'amistat, però Judes ofuscat marxa de pressa i cau a la nit de fosca total de l'ànima. Nit que no va poder superar quan va obrir els ulls a l'error. Es va quedar sense conèixer la misericòrdia pura de Déu.

Pere, amb tot el cor entranyable que vol donar la vida per Jesús, també el traeix negant-lo. Però, quan el silenci de la nit és trencat pel l'escolta de l'avís del gall del matí, avís que ja li havia advertit Jesús mateix, Pere plora i reconeix la seva fragilitat davant de la grandesa de la misericòrdia pura de Déu. Les llàgrimes li

han netejat no sols la vista, sinó el cor per a reconèixer l'amor de Déu. Per amor Pere plora, i aquestes llàgrimes fan brostar l'amor que li dóna la vida. Judes no arriba a conèixer l'amor i aquesta manca el porta a la mort.

El Judes o el Pere que de vegades poden sortir del nostre propi armari ens han de portar a reflexionar la nostra fe en Déu. Ens han de portar a meditar el misteri de la mort.

Divendres sant

Avui celebrem la mort de Jesucrist. Una mort que ens ha portat l'amor. L'amor que és vida, vida en nosaltres absolutament per a sempre. Déu ha enviat al món el seu propi Fill. Com a preu pel nostre rescat ha mort. Ha mort per culpa meva, per culpa teva. Ningú no se salva de ser culpable. Tens la teva part de Judes. Tens la teva part de Pere. Però, gràcies a la mort del més bell de tots els homes, cadascú de nosaltres podem viure amb una confiança plena que la mort no té mai més la darrera paraula. Crist és la Paraula de Déu. És la Paraula viva i eficaç que ens dóna la vida eterna.

Crist ha passat el tràngol de la passió i la mort en creu. Crist està passant aquest tràngol en cada persona que en aquest món ara pateix i sofreix. La història però no s'acaba en la mort en creu. Més bé, és des de la creu on comença la increïble i fantàstica història de l'ésser humà. I, dic això, perquè realment si vius la vida acompanyat per l'amistat de Déu: Quantes coses no resulten increïbles i fantàstiques?

La configuració nostra

«L'únic camí per arribar al cel és el que travessa la creu de Nostre Senyor Jesucrist».

L'amistat, l'amor i la mort de Jesucrist ens obliguen a no quedar-nos amb les mans creuades, sense fer res. Més bé ens mouen a renovar tot el que som en Crist. Configurar-nos-en, en tot a Crist. El qual ens exhorta: «Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres» (Jn 13,15). L'amistat, l'amor i la mort de Jesucrist ens fan viure. Crist ha mort i amb la seva mort ha destruït la mort. Perquè Déu ha ressuscitat el Crist i ara, per sempre més, nosaltres hem de viure amb la llum de Crist ressuscitat.

Nosaltres, avui Divendres Sant, al adorar la creu hem de renovar-nos totalment en Crist. O bé, en un altre moment de pregària hem de renovar-nos totalment en Crist en la mort. Configurar-nos a la mort de Crist. Morint nosaltres perquè ressusciti en el nostre interior la seva llum veritable.

«L'únic camí per arribar al cel és el que travessa la creu de Nostre Senyor Jesucrist».

Per arribar a gaudir de la resurrecció, ens cal passar per la mort. Per a configurar-nos en tot a Crist, ens cal descalçar-nos de nosaltres mateixos. Hem de posar-nos en camí descalços, travessant tota la creu de la qual Crist ens fa

participis. Travessar indica un posar-te per dintre, un enfonsar-te en la fustat fins sortir per l'altre costat. És a dir fer cap al costat de la resurrecció. La creu és de Crist i és nostra. Creu que és il·lustració que ens il·lumina, que sempre té alguna cosa que dir-nos per a la nostra vida.

El nostre model per a la vida, és la vida de Jesús, el que feia. I això, ens cal fer-lo nostre. Si no el fem nostre, si no el coem en el foc del nostre cor, no podem tenir l'experiència de Déu, ni podem ser els seus testimonis. I, el cristià cal que sigui testimoni de Crist. Testimoni de Crist en el seu entorn vivint i morint en el seu donar-se en l'amor.

Nus final

La mort i l'amor s'entrecreuen en la nostra vida. S'entrellacen en la relació amb Crist, que mor per cadascú de nosaltres i ens és font de vida en el seu amor.

«L'únic camí per arribar al cel és el que travessa la creu de Nostre Senyor Jesucrist».